Варна

Год. I. Варна, 23 Юний 1891 г. Брой 3[illegible]

ЦѢНА:
За година . . . . . 10 л.
„ 6 мѣсеца . . . . 5 л.
„ въ странство за година 15 л.

Абонамента въ предплата.

Цѣна за обявленията:
На 4 стр. за единъ рѣдъ 20 ст.
„ 1 стр. „ „ 1 л.—
„ другитѣ стр. „ — 50 ст.

Единъ брой 20 ст.

ЧЕРНО МОРЕ

ИЗЛИЗА ЗА СЕГА САМО ВЪ НЕДѢЛЯ.

Пари, писма
и други ръкописи се испращатъ до Редакторъ-Издателя.
(II уч. № 55.)

Неплатени писма не се приематъ.

Неупотрѣбеннитѣ ръкописи се връщатъ, ако се платятъ пощенскитѣ разноски.

Редакцията не отговаря за съдържанието на публикуванитѣ дописки.

Единъ брой 20 ст.

Редакторъ-Издатель **П. Бобчевский.**

Открито е записванието на абонати на вѣстникъ

„ЧЕРНО МОРЕ“

Цѣна предплатата: за година 10 лева, за 6 мѣсеца 5 лева.

Записванието въ гр. Варна става въ книжарницата на г-на Хр. Войниковъ, **Преславска улица, и въ администрацията на вѣстника.**

Външнитѣ абонати трѣбва да се обръщатъ съ пощенски бонове направо до редакторъ-издателя на вѣстника П. Бобчевский.

Администрацията.

ПОЛИТИЧЕСКИЙ ПРѢГЛѢДЪ.

У **насъ**, както е извѣстно, дневний въпросъ е все още г. Трикуписовото пѫтуване. Нашето правителство се е показало доста гостоприемно къмъ него. Г. Трикуписъ напусналъ столицата ни и заминалъ за Нѣмско. Споредъ «La Bulgarie», той пѫтувалъ само за да се запознае съ съсѣднитѣ на отечеството си държави и нѣмалъ абсолютно никаква политическа миссия. — И намъ много ни се ще, да е тъй, но „има си крушка опашка“.

Въ **Романия** въ послѣдне врѣме се занимаватъ съ пѫтуванието на прѣстолонаслѣдника Фердинанда. Той е излѣзълъ прѣди 3—4 дни въ странство и щѣлъ билъ да се бави дълго врѣме. Букурещкитѣ вѣстници, единъ прѣзъ други, прѣдаватъ тѫзи дворцова новина съ нѣкакъвъ загадоченъ язикъ, като курсивиратъ бързото му отхождание и дългото му отсѫтствие. Тълкуванието на вѣстницитѣ се заключава съ мнѣнието, че той отивалъ да се жени, а опозиционнитѣ органи претендиратъ, че народа има право да иска и правителството е длъжно да му разясни причинитѣ на пѫтуванието, още повече защото виждали въ тъй необясненното отпѫтувание не непадѣйность, а подготвенъ планъ. И дѣйствително, върху това пѫтувание се съобщаваше и по отнапрѣдъ, но бързото тръгвание изненадало прессата. — Поне до сега оффициялни свѣдѣния върху това пѫтувание не съществуватъ.

Въ **Сърбия** злобата на деньтъ е все още скандала съ екстернирането на Кралицата Наталия. Тя се установила на банитѣ въ Нѣмско, а сръбскитѣ власти хващатъ когото завърнатъ отъ опия, които прѣпятствуваха на испъжданието, и ги предаватъ на сѫдъ. До сега 17 такива прогрессисти сѫ затворени. — Това е всичката имъ работа сега, като се оставятъ усилнитѣ имъ военни обучения и военни приготовления, прѣдъ видъ на туй, че България по добрѣ била се приготвила. Тия приготовления станаха пословични и изъ цѣла Европа и вече почна да не се обръща върху тѣхъ внимание. . . .

Въ **Англия**, ако трѣбва да се вѣрватъ най-послѣднитѣ извѣстия, прѣстолонаслѣдника Галския Принцъ, оскандаленъ и отъ вѣстници и отъ общество, по поводъ на онѫзи нещастна, но вече знаменита, азартна игра, — билъ рѣшилъ вече да се откаже отъ наслѣдственнитѣ си права въ ползата на сина си. Ако това бѫде истина, когато пишемъ тия редове, този актъ трѣбва да бѫде извършенъ.

Въ **Германия** Императора Вилхелмъ II се готви пакъ да пѫтува. Наскоро ще тръгне да посѣти Английската Кралица въ Лондонъ. Политическия свѣтъ твърдѣ много чака отъ това пѫтувание. Ако помнятъ читателитѣ, още отъ началото на тѫзи година се крои това свиждание и още тогава бѣше се казало отъ нѣкои висши политически кръгове, че тройствения съюзъ ще стои на сѫщитѣ основи до Лондонското бѫдѫще свиждание, както се замълчаваше защо тъй и какво ще бѫде послѣ. Отъ друга страна, знае се, че особенно отъ обявения разговоръ на покойния Жеромъ Наполеонъ, претендентъ на французский прѣстолъ, съ Италиянския Краль Хумберта върху нѣкакви военни договори между Италия и Англия, тѫзи послѣдната е станала таенъ четвъртий членъ на тройствения съюзъ. Най-послѣ, и това ще има да видимъ — Императора ще се придружава отъ Императрицата.

Какво да правимъ?

„Россия ще стъжи въ владѣние на всичко, което може, и Австрия е длъжна да направи сѫщето, за да не ни остави да се ползуваме сами.“

Потемкинъ — 1783 г.

„Ако Русситѣ иматъ пунктъ за опора по дѣсния брѣгъ на Дунава, азъ считамъ това равносилно съ завоеванието на Цариградъ. Рѣката Дунавъ представлява голѣмо препятствие, преминуванието й е задържвало русското орѫжие, но като прескочатъ на дѣсния брѣгъ, тѣ ще иматъ възможность да разсипятъ Турската Империя.

Наполеонъ I — 1810 г.

(Продължение).

Само въ 1787 год. Австрия и Россия се съгласили наедно да воюватъ противъ Турция, на основание на военния между тѣхъ съюзъ. Австрийскитѣ войски сѫ дѣйствували отъ най-напрѣдъ въ Влашко и Молдова подъ началството на Кобургския принцъ и населението е пожелало тъй сѫщо да вземе участие отдѣлно подъ началството на Австрийски офицери и това тѣхно желание било точно позволено. Слѣдъ превзиманието на Яшъ и посрѣщанието отъ населението съ духовенството, по положението на войната, Императора Австрийский заповѣдалъ на Кобургския принцъ да се оттегли, но тоя послѣдний възразилъ, че „ако се оставятъ молдованитѣ на произвола на сѫдбата, има се опасность, да не подпаднатъ въ отчаяние и, за да испросятъ прошка отъ Султана, да обърнатъ пушкитѣ си къмъ Австрия.“ По послѣ, Австрийцитѣ сѫ превзели и Бѣлградъ, но защото Русскитѣ войски сѫ дѣйствували твърдѣ полегка подъ командата на Румянцева и Суворова, и съ това Австрийскитѣ войски почти сѫ се нагръбвали сами съ войната, явило се неудоволствие и, най послѣ, Австрия спрѣла да дѣйствува, като се държала въ стигнатитѣ предѣли и обърнала вниманието си на застрашаванията отъ къмъ Пруссия, срѣщу която и Россия, отъ своя страна, обѣщала силна поддържка. Войната се свършила едва въ 1792 г. съ важни отстъпки на земи на Россия откъмъ Кримъ.

Въ първитѣ години на настоящето столѣтие се е показало възстание въ Сърбия. По това сѫщото врѣме Французский Императоръ Наполеонъ I е застрашавалъ Египетъ и затуй превзелъ земи отсамъ Адриатическото море. Русския Царь, уплашенъ да не би Наполеонъ да вземе покровителството надъ Сърбитѣ, предлагалъ на Австрия да завземе Сърбия, Босна, Кроация, Влахия и Молдова, а самъ (Русския Царь) да занеме Европейска Турция, но Австрия пожелала да се задържи мира, като прибавила, че въ случай на война ще се държи неутрална. Това тя направила тъй, защото виждала, че сама Россия не ще може да воюва съ Турция, защото ще заговори и Французския Императоръ Наполеонъ. Слѣдъ туй Россия предложила на Австрия да занеме Босна, Кроация и Сърбия, а тя да завземе Влахия и Молдова, като сѫщеврѣменно и се заловила съ военни приготовления и преминала р. Прутъ. Австрия и тоя пѫть се отказала и даже обърнала се въ защита на Турция, а, спорѣдъ плановетѣ на Наполеона, Австрия била посъвѣтвана отъ послѣдния, да завземе Дунава, Босна и България, Россия да вземе Цариградъ и то затуй, че *като владѣяла Кримъ имала това право*, а Франция се задоволявала съ морето, островитѣ и Египетъ. Както Россия, тъй и Австрия се съгласявали, щѫтъ-нещѫтъ, на Наполеоновия проектъ и по това врѣме источния въпросъ се виждалъ, като свършенъ, но твърдѣ скоро слѣдъ туй Наполеонъ измѣнилъ походитѣ си къмъ Испания и источнитѣ кроежи сѫ се отложили. Сръбското възстание все се е продължавало, а Чернагора почти си извоювала своята независимость. Сърбскитѣ възстанници се отнасяли за поддържка ту до Австрийския, ту до Русския владѣтели, като сѫ искали орѫжие и войска и сѫ предавали тѣмъ короната на бѫдѫщата независима Сърбия, но и отъ двамата монарси неприемали еднакви отговори. Австрийския Императоръ на Сръбската възстанническа депутация отговорилъ: „Императора приема въ Сръбското население живо участие и е готовъ, по възможности, да му указва дѣйствителна помощь, като ходатайствува за тѣхъ предъ Султана; но при дружескитѣ отношения, сѫществующи между австрийското и турското правителства, не е възможно да се дадѫтъ на сърбитѣ войска и въоружение. Отъ тѫзи мисль тѣ трѣбва да се откажатъ за да не се лъжатъ съ такива надѣжди, а да направятъ възможни предложения, които Императора да може да поддържа предъ Портата.“ Думитѣ „дружескитѣ отношения между Австр. и Турското Правителства“ се тълкуватъ, че Австрия, вѣрна на политиката си, желае да поддържа сѫществующото положение въ Турция за да нѣма поводъ Россия да се впуска на дѣло за разрушението й. И, въ дѣйствителность, Австрия се е старала всячески да склони Портата да острани обезпокоителнитѣ смущения въ Сърбия, като указвала на възможностьта да се договорва съ възстаналитѣ и да имъ даде реформи и справедливость, но Сърбитѣ настоявали само на автономно управление, насърдчени отъ подбужденията на Русския царь, който на такъва-же сръбска депутация отговорилъ, че „Сърбитѣ могѫтъ да чакатъ освобождението си само отъ единовѣрци и Россия взема участие въ борбата имъ.“ Въ подкрѣпление на тия думи сж били дадени $1/2$ милионъ франка и въ сръбския станъ се говоряло, че ще дойджтъ на помощь 80,000 души, Русска войска, щѣлъ да се провъзгласи Русския царь за Краль на Сърбия и щѣли да дѣйствуватъ заедно противъ Турция и французитѣ въ Далмация, като още щѣли да се присъединятъ Босна, Херцеговина и Черна-гора. Всичко това е поддържало духътъ на възстанието, а съ това поддържание сърбитѣ се коляли отъ турцитѣ по немилостиво, пъкъ Россия доказвала предъ свѣта, че Турция е нетърпима и трѣбва да се разспие и раздѣли.

(Слѣдва).

За музеитѣ при народнитѣ училища

Въ майската книжка на русския педагогически журналъ *»русскій начальный учитель«* срѣщнжхъ една хубава статия върху единъ прѣдмѣтъ, за който у насъ ни́-да ли се е канилъ нѣкой да почне да мисли. Поради важностьта на прѣдмѣта азъ счетохъ за добрѣ да прѣведж почти цѣлата тжзи статия, като вѣрвамъ, че ще се намѣрїжтъ нѣкои народни учители, било градски, или селски, които да їж прочетжтъ и да се възползуватъ отъ неїж. Знаїж, че има много народни учители, обладани отъ искренно желание да работїжтъ за напрѣдъка на училището, при което служжтъ, но, било отъ недостатъкъ въ парични срѣдства поради малкитѣ заплати, що получаватъ нашитѣ народни учители, било отъ отсжтствието на най малкото насърдчение, било, най-сетнѣ отъ неумѣнието за какво да се заловїжтъ, — нашитѣ народни учители се ограничаватъ съ прѣподаванието на прѣдметитѣ си и туряние бѣлѣжки. Не е, обаче, и не трѣбва да бжде само *това* задачата на народния ни учитель. Това, впрочемъ, го съзнаватъ и самитѣ тѣ. Остава само на обществото да ги поусигури, понасърдчи, и тогава увѣренъ съмъ, тѣ ще се заловїжтъ да работжтъ и вънъ отъ крхга на прямитѣ си обязаности. Като за примѣръ на работа вънъ отъ кржга на прямитѣ обязанности на единъ народенъ учитель посочвамъ на статията „За музеитѣ при народнитѣ училища.“ Тя е написана отъ единъ народенъ учитель въ Россия. Ето и самата статия:

Прѣзъ пролѣтьта на 1890 г. г. директорътъ на народнитѣ училища прѣдложи на всичкитѣ учители да да се заематъ съ устрояванието на музеи при училищата си. Съ това нѣщо и азъ бѣхъ заетъ цѣлото минало лѣто.

Работата си начехнжхъ по тези начинъ: като знаяхъ, че само съ ученицитѣ си много нѣща не могж нито да направїж нито да съберж, рѣшихъ се да помоля г-да офицеритѣ отъ полка, който квартирува тукъ, да турїжтъ основа на това полезно дѣло; при това азъ имъ пояснихъ, че е желателно да се събира и отъ тритѣ царства на природата. Надѣждитѣ ми напълно се оправдахж: мнозина отъ г-да офицеритѣ взехж най-живо участие въ устройството на музея. Не се измина нито единъ мѣсецъ, и азъ имахъ вече единъ купъ различни метали, руди, камъни, миди и др. прѣдмѣти; въ тѣхното число има доста интересни нѣща, напримѣръ: парчета планински хрусталь, голѣми миди и пр.

Модели отъ земледѣлчески орждия азъ си направихъ самъ, тъй като ученическитѣ работи, като неточни, не струватъ за тжзи цѣль. Коллекцитѣ отъ почви (земя), зърна, хлѣбни растения, насѣкоми и яйца сж събрани съ помощьта на ученицитѣ; тѣ уловихж и змия, гущеръ, жаба и една рибка, които се натурени въ стъкленици съ спиртъ; имамъ тъй сжщо магнитъ, компасъ, мѣрки за дължина и тежина и коллекция отъ монети: златни, срѣбърни, мѣдни и една платинова; нѣкои сж събирани тукъ, но по-голѣмата часть сж взети отъ държавната банка; монетитѣ купихъ азъ самъ, на собственни срѣдства, при което цѣлата коллекция излѣзе за 40 рубли (около 120 лева). Опитвахъ се да пълнїж птици и дрѣбни плѣкопитающи; това нѣщо излѣзе най-мжчното при съставянието на музея, но се пакъ нѣкои птици излѣзохж доста сполучливо.

Тука му е мѣстото да кажж, че за мазанье на кожитѣ при пълненьето на птици или млѣкопитающи обикновенно съвѣтватъ да се употрѣбява сапунъ съ мишеморка; но то е много скжпо: аптекарьтъ ми поиска за единъ фунтъ (132 драма) 4 рубли! (около 12 лева). Отъ тука слѣдва, че този сапунъ, по причина на извънредната скжпотия, трѣбва да се замѣни съ друго, по ефтино отровно вещество; азъ го замѣнихъ съ синь камъкъ и, струва ми се, сполучливо: прѣзъ Май напълнихъ единъ таралежъ, едно зайче, едно морско свинче и единъ прилѣпъ; сега е вече края на Януарий, но не се забѣлѣзва нѣкаква поврѣда. За да се употрѣби синия камъкъ, трѣбва да се счука на ситенъ прахъ, защото едритѣ парченца отъ него пробиватъ нуждната кожа на птицитѣ.

Никакъ не могж да се стърпїж да не прѣдложж на коллегитѣ си да се въсползуватъ отъ добрия съвѣтъ на г. Сентъ-Илера; въ това, именно, се заключава цѣльта на тѣзи ми нѣколко реда.

Г. Сентъ-Илеръ съвѣтва учителитѣ да си размѣняватъ събранитѣ за музея прѣдмѣти. Наистина, по този начинъ слѣдъ 2-3 години много училища ще иматъ твърдѣ полезни и интересни музеи, които, въ сжщото врѣме, ще излѣзжтъ ефтено, а пъкъ това послѣдньото обстоятелство е много важно за селскитѣ училища, които често пжти не располагатъ съ никакви срѣдства. Това размѣняванье на прѣдмѣти е добро и въ това отношение, че по този начинъ сѣвернитѣ училища ще се снабдїжтъ съ произведенията на южния край, а южнитѣ — съ произведенията на сѣверната часть на Россия.

Въ сегашно врѣме при много градски училища се прѣподаватъ разни занаяти: дърводѣлство, желѣзарство и пр. Тѣзи училища безъ особенни разноски бихж могли да снабдїжтъ музеитѣ на селскитѣ училища съ своитѣ си издѣлия, както дървени, така и металлически, а селскитѣ учители отъ своя страна бихж снабдили градскитѣ училища съ естественни прѣдмѣти. Безъ такова едно размѣнение селскитѣ училища ще трѣбва да плащатъ за искуственни прѣдмѣти, а градскитѣ — за естественни.

И. И.

РАЗНИ.

ВЪТРѢШНИ.

— Негово Ц. Височество се установилъ въ Карлсбадъ.

— Ако дадете писмо тукъ, въ Варна, за Вратца съ такъва смѣтка, щото да се небави въ Руссе, а да премине на другия день въ парахода, напримѣръ, да се даде тукъ въ *Срѣда* вечерь, — ще стигне въ ржцетѣ на адрессанта тъкмо въ Вторникъ сутриньта, рано-рано. Шестия день! Като че Варна е въ България, а Вратца — въ Англия! Желали бихме, да не е тъй още и за Кутловица, Берковица, Кула и проч.; но въ Орѣхово писмото престоява цѣли двѣ и половика денонощия: стига тамъ въ Петъкъ вечерьта, по 11 часа, а сухата вътрѣшна поща отъ Орѣхово бива тръгнала сутриньта по 6 часа на сжщия день и зачака до Понедѣлникъ сутриньта! Даже въ Петъкъ, динъ часъ слѣдъ тръгванието на сухата поща, ид *горния* параходъ, та се събиратъ кореспонденциитѣ на два горни (и отъ недѣля сутриньта) и единъ доленъ параходи до Понедѣлникъ сутриньта; тѣ тръгватъ, а вечерьта и на другата сутрина пощата отъ два парахода чака Срдѣа! Не слѣдва ли Дирекцията на пощитѣ да съобразява сухата поща по край-дунавскитѣ градове всѣкога съ параходитѣ, та да иматъ бързо съобщение вътрѣшнитѣ градове поне съ Дунава?

— Въ гр. Шуменъ, въ врѣме на военно обучение, падналъ грьмъ върху единъ офицеринъ, Поручикъ, и го убилъ.

Подробности нѣмаме.

— *„Балканска Зора“* преди нѣкой брой съобщаваше за едно распорѣждание отъ Турското Правителство, прѣдизвикано отъ тукашния му търговски Комиссарь, споредъ което не щѣли да се припознаватъ отъ турскитѣ учрѣждения българскитѣ оффициялни актове, до като не сж завѣрени отъ агенството ни въ Цариградъ. Това било *въ замѣна* на сжщото повѣдение отъ нашитѣ учрѣждения.

Ний глѣдаме хладнокръвно на тъзи турска мѣрка, па даже, ако щете, и като на *неизбѣжна,* защото нашитѣ учрѣждения нетрѣбва да пропущатъ турскитѣ актове безъ извѣстно удостовѣрение въ *солидностьта имъ.* Знаемъ защо. Впрочемъ, ще видимъ и обѣщанитѣ размишления на *„Балканска зора“*.

В. „Bulgarie“ по сжщий случай — незнаемъ да ли отъ сжща точка исхожда — казва, че „това окржжно, *което има своето право на сжществувание* (raison d’ être) е *всецѣло въ интересса на България.*

— Да бжде извѣстно на г-да стихстворцитѣ, които *сж ни почели съ стихотворенията си,* поповодъ на помѣстеното вече отъ насъ, че единъ малъкъ вѣстникъ още и седмиченъ сега, неможе да посрѣща и такива трудове. Веднъжъ за всѣкога поставяме правило, *да не помѣстяме стихотворения,* макаръ и най- художественни.

— Всички наши вѣстници съобщаватъ съ удоволствие, че Министерский съвѣтъ приелъ предложението на нѣкои предприимчиви Габровци и имъ отстъпилъ концессията по направата на една фабрика за хартия. Сподѣляме това тѣхно удоволствие.

Научаваме се, че Г-нъ *Д. Милковъ* лисансиятъ по правото отъ Женевския университетъ, е издържалъ докторатъ по политическитѣ и административни науки въ Лиежъ и че се е завърналъ наскоро въ родния си градъ Пловдивъ.

— Считаме за умѣстно да дадемъ, за примѣръ, двѣ распорѣждания въ Ромжния:

1) Единъ Кралевский Указъ, обнародванъ на 10-й текущий въ Ромжнск. *Държавенъ вѣстникъ* гласи: »фабрикитѣ за газови води се причисляватъ между вредителнитѣ за здравното заведения отъ I классъ и ще подлагатъ на контролъ отъ мѣстнитѣ санитарни власти относително снарядитѣ, сифонитѣ и употрѣбяванний материялъ въ фабрикацията на тѣзи води.» — Та мѣрка е станала нуждна вслѣдствие на разни констатирани на послѣдне нерѣдовности въ правяние газовитѣ води, отъ което е пострадало *общественното здравие.*

2) Земледѣлческий кредитъ (Creditul agricol) на окржжието Бузеу, като нераполагалъ съ нуждитѣ фондове за удовлетворение многобройнитѣ искания на заеми (храни Боже, като нашитѣ окол. земледѣлч. касси . . .), рѣшилъ да приеме съ лихва *седемь на сто* влоговетѣ, които му се довѣряватъ. Лихвата ще плаща рѣченното кредитно учрѣждение на три мѣсеца, а вложенитѣ си пари всѣкий ще може да си истегля съ предизвѣстяване управлението на кассата 15 дни порано. Ще се приематъ подъ таквизъ условия само сумми, по-голѣми отъ 100 лева.

Не сж ли за подражание тия примѣри?

— Миналата седмица се е поставилъ основния

ПОДЛИСТНИКЪ.

СТРОШЕННАТА ЦИГУЛКА.

Расказъ.

Отъ Е. Г. Власова (Графиня Гендрикова.)

(Преводъ.)

(Продължение).

Никитенко билъ богатъ ергенъ и добръ человѣкъ. Безъ да му мисли много, той завелъ Анатолия въ губернския градъ и предалъ въ гимназията. Анатолий се училъ слабо и свършилъ образованието си съ петия классъ; та и не можало е да се иска отъ него успѣхи, когато всичкото си свободно врѣме той посвящавалъ на любимото си искуство. Най-послѣ, Никитенко, като видѣлъ, че Звѣревъ напраздно си губи врѣмето съ наука, предалъ го въ консерваторията, въ столицата. Бащата на Анатолия отдавна умрѣлъ и, освѣнъ бившия този *баринъ,* той нѣмалъ нищо друго близско къмъ сърдцето си въ свѣта. Никитенко се оженилъ. Той заплатилъ напрѣдъ за учението на Анатолия и добрѣ направилъ: слѣдъ 2 години отъ влизанието на Звѣрева въ консерваторията, той умрѣлъ. Минали тия дълги учебни години и Звѣревъ излѣзълъ на *своя воля.* Но пъкъ какъ той работялъ!

— Страшно! — разказваше той веднжжь на мене, — ако другаритѣ ми ме надминатъ! Азъ все съмъ се старалъ да бжджа напрѣдъ, все съмъ се домогвалъ. . . .

— Е, какъ, домогнахте ли се? — го попитахъ азъ, за да кажж що да е.

— Да, домогнахъ се! — при това гордо размахваше своята грива.

Всичко е отъ самолюбие, отъ слава! Вий знаете, че азъ и тука дойдохъ повече за слава: мене ми предлагаха тамъ мѣсто въ операта, но се отказахъ. Прищѣ ми се, хора да поглѣдамъ и себе си да покажа.

— Второто, азъ мисля, повече отъ всичко! — засмѣхъ се азъ.

Той се изчерви. Азъ всѣкога го хващахъ въ честолюбивитѣ му мисли. Той обичаше да приказва за слава. Недостатъкъ въ възпитанието ли бѣше или дѣйствително неговото честолюбие търсяше исходъ и той дѣлеше съ мене своитѣ приятни мечти безъ да се бои, че азъ ще го усмивамъ (азъ бѣхъ всѣкога съ него ласкава), — но честичко ставаха такива разговори. Съ Владю той небѣше тъй откровенъ; виждаше ми се даже, че той се побояваше отъ моя мжжъ.

— Съ васъ азъ се чувствувамъ по-добрѣ, — говореше ми той, — а Владимиръ е сериозенъ, уменъ . . Съ васъ никакъ не се стѣснявамъ.

— Азъ *мисляхъ,* че тъй ще трѣбва да е отъ туй, че той ще е живѣлъ повече въ женско общество, но въ единъ разговоръ той самъ нѣкакъ ми каза: —

Азъ никога не съмъ билъ запознатъ ни съ една дама или господжица, освѣнъ моята *хозяйка,* никого и незнаяхъ, — азъ твърдѣ се страхувахъ, че ще ме вземать на присмѣхъ. Знаете ли азъ и въ концерта се бояхъ отъ дамитѣ.

— Ами и отъ меня боите ли се? — закачахъ го азъ.

— Не, вий сте добра. Азъ още първия пжть, кога ви видѣхъ въ театра, запомнихъ ви и си помислихъ, че ще трѣбва да сте добра.

— Видѣхте ме въ театра ли? — се почудихъ азъ и чувствувахъ, че ми е приятно, като всрѣдъ хилядната тълпа той забѣлѣзалъ мене.

„Но, може би, той лжже“ — помислихъ си азъ и, като устрѣмихъ погледа си въ очитѣ му, попитахъ:

— А какъ тъй вий сте ме забѣлѣзали? тамъ бѣше тъй много свѣтъ . . .

Той, безъ да се сконфузва ни най-малко и глѣдащецъ ме въ лицето чистосърдечно, простичко отговори:

— Та вий бѣхте тамъ най-хубавата, а азъ твърдѣ много обичамъ хубавитѣ жени.

(слѣдва.)

камъкъ на Българска церква въ Цариградъ — Фенеръ. Камъкътъ билъ поставенъ отъ Негово Блаженство Екзарха.

— Гръцкия Върховенъ Сѫдъ отблъсналъ искътъ на нашето Правителство по Сариевото завѣщание.

Повече отъ скандалъ! Ще трѣбва да се расплащаме . . . -

— В. „*Свобода*“ е казалъ нѣщо по подаденното отъ Варненци прошение, което предадохме въ I-си брой. Ще занимаемъ читателитѣ си по него идущия пѫть.

МѢСТНИ

— „*Варненский Общинский вѣстникъ*“ помѣстилъ „изводъ“ отъ условията за наема на градскитѣ морски бани. Спорѣдъ тоя изводъ, таксата за кѫпанието е: 30 ст. за възрастнитѣ съ кѫрпи (пещемали и гащи) и 20 ст. безъ тѣхъ. Позволява се кѫпанието и вънъ отъ банитѣ, на 40 метра далечь отъ тѣхъ, по двѣтѣ имъ страни (за двата пола по една страна). Въ банитѣ има книги за оплаквания. Въ тѣхъ има и топла морска вода въ *ванни*. Нарѣдбитѣ въ банитѣ, въобще, могѫтъ да се нарѣкѫтъ сполучливи.

— За градската болница е отпуснатъ, спорѣдъ Общинския вѣстникъ, допълнителенъ кредитъ отъ 6000 лева.

Глѣдаме, заловили сѫ се сериозно съ създаванието на тая болница, но . . . много скѫпа излѣзе тя на общината! Писанното въ V-ия брой за нерѣдовния, неправилния расходъ по наема ѝ е цѣла истинна.

— Питатъ се въ града: ще ли има изложение на Петровъ-день въ двѣтѣ държавни гимназии за рѫчнитѣ трудове на учащитѣ се! — Трѣбваше, спорѣдъ насъ, да се обяви това за знание.

— Имало, казватъ, единъ хубавъ обичай въ Европа: да метѫтъ улицитѣ изъ градищата, че да бѫдѫтъ чисти. Варненското Общ. Управление, като намѣрва, че само по този начинъ може да се варди чистота по улицитѣ на единъ градъ, наредило е тъй сѫщо да се метѫтъ отъ недѣля на недѣля улицитѣ въ Варна. Прѣвъсходно нѣщо! И ний не можемъ да не похвалимъ Общ. Управление за тѫзи му хубава наредба. Само че метеньето на улицитѣ тукъ докарва една малка неприятность на гражданитѣ: за метенье на улицитѣ е избрано недѣленъ день и, то тъкмо това врѣме, когато благочеститивитѣ християни, облѣчени въ най-новитѣ си прѣмѣни, отиватъ на черква. Всѣкой може да си прѣдстави положението на тѣзи християни, потънѫли въ облаци отъ прахъ . . . . Не е хубаво! Съвсѣмъ не е хубаво! Затова по-добрѣ е да се прѣмахне; а може да се прѣмахне твърдѣ лесно; стига да сеземе за примѣръ пакъ Европа: метеньето да става нощно врѣме, когато всѣкой спи и улицитѣ сѫ праздни. Туй му е всичкото.

Освобождението истцитѣ отъ задлъжителното явявание въ сѫдебното засѣдание.

Презъ 1890 г. (на 12 Юний) Русскитѣ сѫдебни устави, источника на нашитѣ Временни Сѫдебни Правила, сѫ допълнени съ едно нововведение, което, вѣрваме, само по упущение не фигурира нито въ второто издание на *проекта* на нашето Министерство на Правосѫдието *за гражданско сѫдопроизводство*.

За голѣмата полза отъ въпросното нововведение ний ще кажемъ тукъ само нѣколко думи, спорѣдъ Петербургската »Судебная газета«:

Новитѣ правила за реда на задочното разглеждвание гражданскитѣ дѣла съставлява несъмнѣненъ плюсъ въ Русската законодателна хроника на миналата (1890) година. Като отмѣняватъ дѣйствувавший преди редъ, който е въ сила още у насъ, спорѣдъ п. 2 отъ чл. 281 на Врем. Сѫд. Правила и чл. 115 отъ Гражд. Мир. Сѫдопроизводство, и който дава твърдѣ голѣма привилегия на една отъ сѫдящитѣ се страни — отвѣтника — а, напротивъ, е твърдѣ много обременителенъ и не справедливъ по отношение къмъ другата страна — къмъ истеца, тѣзи нови правила удовлетворяватъ отдавно вече узрѣлата потрѣбность на правосѫдието, която, не се знае какъ и защо, е била испустната изъ видъ отъ съставителитѣ на сѫдебнитѣ устави на Царя-Освободителя Императора Александра II, въпрѣки принципа на равноправностьта на странитѣ, толкозъ послѣдователно проведена въ другитѣ части на състезателний процессъ.

Съ освобождение истеца отъ задлъжителното явявание въ сѫдебно засѣдание и съ разрѣшение нему въ замѣна на това да дава писменни обяснения по дѣлото, премахва се една отъ най голѣмитѣ ненормалности изъ сферата на процессуалното ни законодателство. Положителната черта на Русский законъ отъ 12 Юний 1890, който, напълно сме убѣдени, ще се пресади непремѣнно въ бѫдѫщий ни законъ за гражданското сѫдопроизводство за мировитѣ и общитѣ наши сѫдилища, една отъ главнитѣ добри черти на тѣзи нови правила се заключава още въ туй, гдѣто, спорѣдъ тѣхъ, *истеца се освобождава отъ явяване въ сѫда*, да поддържа иска си, изложенъ въ исковото прошение и подкрѣпенъ съ приложенитѣ и указанитѣ въ него доказателства, *само условно*, доклѣ се намира туй отъ сѫда, който разглѣдва дѣлото, безразлично за интересситѣ на правосѫдието, като, и спорѣдъ тоя законъ, явяванието на истеца въ сѫдебното засѣдание лично или чрезъ повѣренникъ, бива задлъжително, когато устнитѣ обяснения на истеца се представляватъ, по мнѣнието на сѫдиитѣ, необходими за правилното рѣшение предявенния искъ.

За забѣлѣжвание е още това, гдѣто, като се допустне, щото да не се прекратява едно дѣло, когато не се е явилъ въ сѫда истеца, за да поддържа иска си, а да се разглѣдва въ *отсѫтствие и на истеца*, както днесъ се разглѣдватъ дѣлата *въ отсѫтствие на отвѣтника*, принасянието аппелляционна жалба противъ издаденото задочно рѣшение се исчислява, както за отвѣтника, тъй *и за истеца*, или отъ деня, когато е предявенъ на отвѣтника преписъ отъ задочно рѣшение или отъ деня, когато се предяви на отвѣтника призовка за испълнение рѣшението, спорѣдъ това, кое е послѣдвало понапредъ. По отношение на истцитѣ собственно и рѣшенита, издадени въ тѣхно отсѫтствие, не се считатъ задочни, тъй като на истеца, който е молилъ да се разгледа и рѣши дѣлото му въ негово отсѫтствие, праща се преписъ отъ *резолюцията* (сѫщностьта на рѣшението), а не отъ приготвеното своевременно въ окончателна форма задочно рѣшение, както е установено за отвѣтника, който не се е явилъ въ засѣданието на сѫда за разглѣдвание предявенний срѣщу него искъ.

Като тукъ не можемъ да се распространяваме понадълго, отправяме читателя по занимающий ни въпросъ и къмъ съдържащата практически разяснения статия въ брой 4-й на »Судебная газета« отъ т. г.: »Аппелляціонное обжалованіе заочныхъ рѣшеній по закону 12-го Іюня 1890 года“, която (статия), увѣрени сме, ще е отъ полза да прочете и г-нъ докладчика на коммисията по прегледвание бѣлѣжкитѣ на г-да сѫдиитѣ и адвокатитѣ върху законопроекта за гражданското ни сѫдопроизводство.

Варна, Юний 1891 г.

Кр. Ив. Мирский.

КНИЖНИНА

Лѣтна китка, стихотворения отъ *М. Московъ*. Издава *Хр. Панайотовъ*. Варна. Печатница на Христо Н. Войниковъ. 1891 г. Цѣна 40 стотинки.

Слѣдъ една върволица разскази за старитѣ и новитѣ врѣмена, повѣсти, поеми, драми и пр. и пр. г-нъ Московъ ни подарява тѫзи година книжката, съ която сме озаглавили настоящата си рецензия.

Ний сме слѣдили и внимателно сме прочитали всичко, що е излѣзвало изъ подъ перото на г-нъ Москова и е бивало печатано или на отдѣлно, или въ разни периодически издания, понеже сме очаквали и искренно сме желали да излѣзе нѣщо отъ г-нъ Москова. Но ето вече 24-та книжка издава той — и, за зла часть, нищо таквозъ отъ всичкитѣ му досегашни произведения не се вижда, което да поддържа убѣждението ни, че отъ г-нъ Москова ще излѣзе единъ поетъ. Може да бѫде нашата присѫда прѣждеврѣменна, и дай Боже, да е такава, но ний мислимъ като сѫдимъ по до сега написаното отъ него, че г-нъ Московъ ще си остане „вѣчний труженикъ“, като извѣстния русски писатель при Петра Великий, Тредьяковский. Но кой знае? Сѫдбата обича да се шегува съ хората: не е за чудо нашитѣ думи да не се оправдаѭтъ. И тогава ний първи ще въздадемъ хваление Богу.

Първото нѣщо за едно стихотворение, спорѣдъ насъ, е — да бѫде написано спорѣдъ правилата на стихосложението: да има извѣстенъ размѣръ, който да се пази точно до свършека на стихотворението; да има избрани, хубави думи и, най-сетнѣ, да има звучни ритми. Това считаме ний за най-важно въ едно стихотворение; не сѫ ли спазени горнитѣ условия — стихотворение нѣма, а има само стихотворно бразайченье и оскандаляванье прѣдъ свѣта. Този, който не е въ състояние да спази тѣзи условия, по-добрѣ да не пише стихотворения, а да излага мислитѣ си въ прозаическа форма.

Не ще сѫмнѣние, че това подирньото размишление е прѣдизвикано отъ прочитаньето „Лѣтна китка“ на г-нъ Москова. Каква ти „китка“! Друго нѣщо щѣше да бѫде, ако бѣше нарѣкълъ г-нъ Московъ книжката си „Лѣтна *трѣска*“. Това название най-добрѣ ѝ прилѣга, тъй като, кога чете човѣкъ тѣзи стихотворения, трѣска го хваща отъ ядъ, като си помисли, че това нѣщо е напечатано, на български е напечатано, и се чете . . , . О, прѣсветая Дѣво! не ни оставяй!

Но понеже на г-на Москова му се харесало названието „Лѣтна *китка*“, то нека бѫде, най-сетнѣ, „Лѣтна *китка*“: кой ще му глѣда сега толкова името. „Лякимъ“ вѫтрѣ въ тѫзи „*китка*“ има таквизи цвѣтя, които иматъ миризмата на сѣроводорода. Например . . . . но, ако веземемъ да изброяваме тѣзи цвѣтя, ще трѣбва да препишемъ почти цѣлата книжка. Затова ний ще се ограничимъ съ откѫсваньето само на двѣ цвѣтя отъ тѫзи „*китка*“. Първото цвѣте е на 5-та страница; то гласи така:

Д-ру (К)^3.

О, боже *) милий, избави ни
Отъ всѣки *красти и гадини*,
Отъ *чума* и отъ критикъ *глупъ*,
Какъвто ѝ *докторъ К.* въвъ кубъ.

Всѣкой, който слѣди малко-много развитието на нашата книжнина, ще се сѣти, че горнитѣ четири реда сѫ написани за г. Д-ръ К. К. Кръстева, бившия редакторъ на спрѣлото вече „научно литературно списание на учителското дружество въ Казанлѫкъ“. Въ това списание, Д-ръ Кръстевъ жестоко, но справедливо бѣше осѫдилъ г. Москова за драмата му „Отмъщение.“ За да си отмъсти за „Отмъщението“, г. Московъ взема че написва горнитѣ редове, (като ги е смѣталъ за острота), за да подиграе г. Д-ръ Кръстева. Но колко се е излъгалъ г. Московъ въ смѣтката си! Намѣсто да подиграе г. д-ръ Кръстева, той себе си подигралъ най-немилостиво, като е показалъ всичката си некадърность въ измислеваньето на остроти. Ако се брояхѫ псувнитѣ за остроти, то Цариградскитѣ хамали щѣхѫ да бѫдѫтъ най-първитѣ епиграммисти въ свѣта.

Друго едно цвѣте има на 13-та страница; то е турено въ китката съ сѫщата цѣль, съ каквато и горньето. Ето какъ гласи това:

Още една дрипель.

— Това какво е тамъ подъ стола,
Което тѫпчишъ ти съсъ кракъ?
Катъ че е книга в' една кола.
Да не е нѣкой глупость пакъ?

— То е списанье, го издава
Нѣкой си *Докторъ* в' Казанлѫкъ.
Глупаво нѣщо! заслужава.
Да бѫде хвърлено въ смѣтътъ.

Ний не знаемъ, да ли г. д-ръ Кръстевъ е челъ „Лѣтната китка“ на г. Москова и, ако ѭ е челъ, да ли мисли да отговори на тѣзи двѣ „*остроти*“. Ако би да помисли нѣкога таквозъ нѣщо, то не му трѣбва много да си блъска главата, додѣто има по свѣта прѣдвидливи хора, които знаѭтъ, че трѣбва и отговори на „*остроти*“, като горнитѣ. Единъ отъ тѣзи хора е сѫщия г. Московъ. Нека г. д-ръ Кръстевъ вземе „Лѣтната му китка“ и обърне на 44-та страница. Тамъ ще види слѣдньото стихотворение:

Магаре.

Пасло магаре нѣйдѣ в' кусора,
Гледа въ шоссето дига се прахъ.
То си помисли: „на тѣзи хора
Какъ да отмъстѫ сега узнахъ“.

И тича право въ шоссето, рита,
Скача катъ лудо татъкъ в' прахътъ.
Нѣйдѣ отблизо катъръ го пита:
„Какво тамъ правишъ? Чешешъ гърбътъ.“

„Не, ази искамъ прахъ да се дигни,
Всичко наоколъ да затъмнѣй
И чакъ до слънце горѣ да стигни
И то по вече тукъ да не грѣй?“

„Я глей желанье на туй магаре!
Да глѣдашъ да си умрѣшъ отъ смѣхъ!
Число безбройно атове стари
Минѫ, недигнѫ даже и прахъ,

А то съ гърбина гола, прѣтрита
Какво намисли, я го поглей!
В' прахътъ се валя, реве и рита
И мисли слънце да затъмнѣй

Мислимъ, че този отговоръ ще е най-згоденъ.

Единъ съвѣтъ отъ насъ: ако, наистина, г. Московъ осѣща непрѣодолимо влѣчение къмъ литературна работа, то нека остави стихотворенията на други, и да си пише, каквото ще пише, въ проза. Нека не мисли г. Московъ, че прозата е дадена само за обикновеннитѣ смъртни и че само съ стихотворения се спечелва слава: ний не сме виждали нѣйдѣ напечатани два стиха отъ Гоголя, освѣнъ дѣтинскитѣ му опити, а пъкъ го знаемъ за великъ русски поетъ.

Въ заключение ще помолимъ г. Москова да се не докача отъ нашитѣ, може би, остри думи. Нека не

---

*) Ако да бѣше написалъ г-нъ Московъ думата *Боже* съ голѣмо Б, всѣкой би помислилъ, че той е глупавъ, понеже само калугеритѣ пишѫтъ така. А сега всѣкой ще рѣче: Ето ни единъ съврѣмененъ човѣкъ, лишенъ отъ всѣкакви прѣдразсѫдъци. Какво значи, да е уменъ човѣкъ!

забравя той, че не можемъ винаги да постигаме това, което мечтаемъ. Че наистина е това така, вижда се отъ едно негово стихотворение въ сжщата тжзи „Лѣтна китка“. Ето какво се казва тамъ:

Недѣй плака.

Недѣй плака, утѣши се,
Друже, въвъ тжгитѣ
Не проклинай младостьта си,
Не проклинай днитѣ.

Знай, че мирътъ е напълненъ
Само съ страданье!
Знай живота на човѣка
Едно е мечтанье!

Ний нетрѣбва да роптаемъ,
Да кълнемъ злобѣщо,
А да носимъ съсъ търпенье
Всѣко едно нѣщо,

Що ни праща наша сждба,
Сждба орисница,
Било то една цѣлувка.
Било то плѣсница.

Това стихотворение е единственното най-хубаво цвѣте въ „Лѣтната китка“, затова прѣкохме да свършимъ съ него настоящата си рецензия.

И. Прѣглѣдовъ.

ОРѢХОВСКИ ОТДѢЛЪ

Отъ дъното на морето.

(Послание I.)

Огненното перо на Хр. Ботйовъ служеше едно врѣме на Пандурски, който пращаше послания отъ небето слѣдъ смъртьта си. Тия послания бѣха отъ небето, защото Пандурски тамъ бѣше отишълъ, но азъ съмъ въ дъното на *Черното Море*; тамъ ме пратиха, тъй ме благословиха отъ Орѣхово Симидовцитѣ . . . Било въ височинитѣ на небето, било въ дълбочинитѣ на морето — все едно, спорѣдъ мене: всичко е Божие. Ще подражая, слѣдователно, на Пандурски безъ да ме е срамъ за туй, че подражавамъ; стига да мога достойно да го подражая, — нѣщо, което за мене май . . . . но това настрана.

Братия Орѣховци! Ето единъ испитъ ще дадете по гражданственностьта. Пакъ на урня мирише; пакъ бюлетини ще се броятъ . . . . На първата недѣля отъ идущий Августъ мѣсецъ пакъ ще ви питатъ и тоя пжть това питание ще бжде: *„Кои хора да бждатъ въ Окржжния Съвѣтъ?“* Нека ли казванье, че васъ ще питатъ или, по-право, ще се питате единъ други, *кои сж добритѣ, честнитѣ* и некързеливитѣ хора, за *да ги изберете въ тоя съвѣтъ,* защото найглупавия човѣкъ неможе да каже, че е все едно да избирате като него глупци или нечестни и пр. лоши хора. Нѣма, слѣдователно, нужда да ви проповѣдвамъ за туй и азъ ще ви кажя само това нѣщо: пазете съгласие въ двѣтѣ околии на бившия окржгъ и ако го имате — сигурни сте. Най-напрѣдъ провѣрете *добрѣ* съгласието си, та послѣ рѣшавайте. *Който не е съгласенъ и се вижда самъ, като Хр. Стефановъ въ градскитѣ избори, да се дръпне на страна и да се немѣси.* Само тъй ставатъ тия работи. — Това правило на изборитѣ е единственното, което осигурява почала срѣщу противницитѣ. Явяватъ ли се фракции — слаби надѣжди. Върло и пусто съгласие или несъгласие по насъ става всѣкога и само върху кандидатуритѣ. Затуй именно на това трѣбва да се глѣда *серкозно*, като се поставятъ лица, които иматъ пълното уважение на своето общество. *Личнитѣ облаги,* очаквани отъ прокарването на тогова или оногова, сж направили у насъ въ всѣко мѣсто *особенна боя* партии, фракции, партийки, групички и пр. и пр. и — смѣшно — всички поддържатъ една и сжща политическа партия! . . . Спорѣдъ мене, отъ дъното на морето, *безъ всѣка* страсть или каквито и да сж интереси, *освѣнъ чисто български,* ето, въ краенъ случай, какъ да се постигне съгласието при толкова много претенденти: *Изберете всичкитѣ главни претенденти, па ги оставете да си вадятъ очитѣ за постоянната Коммисия. Неопредѣляйте предсѣдатель.* Ако сж хора, щжтъ-нещжтъ, ще се съгласятъ въ интереса на двѣтѣ околии върху постоянния съставъ, ако ли не — . . .ж, ж , . . фактозъ . . . има законъ за печата и ще ме намѣри и въ дъното на морето. . . .

„Гражданинъ“

Мисли и изрѣчения

Една лѣстовичка пролѣть не прави, една капка дъждъ не прави, но единъ глупакъ може да направи още десетина.

Непроизводителнитѣ разноски навсѣкжду разоряватъ семейството и държавата.

Е. Лавеле.

Ако хората бѣхж ангели, тѣ нѣмахж нужда да бждатъ управлявани.

Hamilton.

Угодничеството, когато е прѣкалено, не се харесва и на ония, къмъ които се адрессирва.

Не е желателно да се злоупотрѣбява съ търпѣнието на онѣзи, които приематъ ласкателствата.

СМѢСЬ.

Искуство да се спи грациозно. Това, разбира се, може да изобрѣтява все пакъ Американски умъ. Тъй, въспитанието на момитѣ въ Америка достига най-високата стъпень на своето съвършенство, като се е обърнало внимание вече и на сънътъ имъ.

Въ женската академия въ Цинцинати се преподава на момитѣ, *между другитѣ,* и искуството да се спи грациозно. Господжата „професорка на съня“ се удивила даже на единъ европеецъ, че си искривилъ врата, като чулъ за тая наука, „Мислили ли сте вий нѣкога, че ний прокарваме цѣла ⅓ часть отъ нашия животъ въ сънь? Размишлявали ли сте нѣкой пжть за вашия видъ въ врѣме на сънътъ си? Е, за васъ, мжжьетѣ, още какъ и да е — не е важно, но всѣка мома е длъжна въ всѣко врѣме да изглежда все по-красива, по-аккуратна, безъ да говоримъ още за нейното бждюще положение, като жена. Затуй, азъ въ своитѣ *лекции* съмъ предприела да преподавамъ искуството да се спи грациозно. Много жени иматъ лошата привичка да спжтъ съ отворени уста и като слѣдствие отъ това се явява ужасния неженский недостатъкъ, именно — *хърканието.* Азъ учж своитѣ ученички-моми, преди да заспжтъ, да стиснатъ грациозно своитѣ бузички и, ако потрѣбва, да се оглеждатъ въ ржчно огледалце. Тѣ трѣбва още да не си заравятъ дълбоко главата *въ възглавницата,* за да не се отварятъ неволно устата имъ отъ отслабването на мускулитѣ. Азъ ги заклѣвамъ да се грижятъ наздраво и за нощния си туалетъ, както и за дневния. Нощното облѣкло трѣбва да бжде *чисто, пикантно* и хубаво скроено; отвратителната нощна шапка се изхвърля съвсѣмъ отъ употрѣбление. Коситѣ нетрѣбва да се връзватъ на възелъ, а трѣбва да се събиратъ легко и свободно — напълно *съобразно съ изискванията* на красотата, а послѣ вече и на удобствата. Тѣхнитѣ положение и поза въ постелката трѣбва да бждатъ непринужденни и красиви, както е и тѣхното тѣлосложение (стойка) денемъ. Азъ *внушавамъ* на момитѣ-ученички, че тѣхнитѣ бждящи мжжье могжтъ да ги сварватъ съвършенно ненадѣйно въ коя да е минута и затуй длъжни сж да иматъ всѣкога привлѣкателенъ видъ, а принуденната отначало *грация може* да се обърне на привичка.“

(Ред. Ами, кога мие, пере, маже и готви, каква *поза ще държи?* . . . .)

Куриозно театрално обявление.

Въ Брауншвейгския градский музей се пази като рѣдкость слѣдующето театрално обявление отъ 1734 год.: „За удобството на публиката, предлага се на първия рѣдъ да глѣда представлението полу-лежащъ, на втория рѣдъ — на колѣнѣ, на третия — сѣдишкомъ и на четвъртия — на крака. Ако публиката испълне предлагаемото, ще остане благодарна. Смѣхътъ строго се запрѣщава, защото лесно може да сбърка актьеритѣ“.

Какъ може човѣкъ *да стане за смѣхъ на свѣта.* Една дама, отъ благороднитѣ, туку-що си взела кожуха отъ кожухарина, комуто го била дала да го пази отъ *молци.* Когато го облѣкла и тръгнала изъ улицата, всички, които ж *видѣли,* прѣмирали отъ смѣхъ. Очудена отъ това, тя чакъ у дома си се сѣтила, каква е работата. Тя забравила да махне пришития отзадъ на кожуха парцалъ. На този парцалъ кожухаринътъ, за да не смѣси кожуха на тжзи дама съ другъ кожухъ, написалъ съ голѣми букви: „Господжа Хлестова, стара истрита лисица съ дупки.“

Борба на *костенурка съ магаре.*

— Въ единъ провинциаленъ градъ, въ врѣме на панаиръ, съдържательтъ на единъ циркъ обявява, че еди-кое си число ще има да се боржтъ желва (костенурка) съ магаре! Събира се толкова свѣтъ вечерьта, щото яйце да хвърлишъ, нѣма дѣ да падне. Излѣзва *самийтъ* директоръ на цирка, като изнася съ себе си една желва и *се обръща* къмъ публиката:

— Нѣма ли тука нѣкое магаре? Тогава борбата тутакси ще се захване.

Още едно срѣдство за печеленье пари. Отъ единъ провинциаленъ театръ се издава едно обявление, въ което се казва така:

„Чудо! Чудо! Заповѣдайте! Днесь, господа, ще се покаже змията *удавъ,* отъ задня Индия; тя е толкова голѣма, щото едно лице не може ж изглѣда изведнажъ! Молж да заповѣдватъ по двама! . . .“

Любовь къмъ статистиката.

— Какъ не ви е срамъ да крадете? Такъвъ здравъ човѣкъ *и краде!*

— *Извинете! Вий напусто ме нападате. Азъ* върщя това отъ любовь къмъ всевъзможни статистически свѣдѣния: много ми се ще да знаж състоянието на съгражданитѣ ми.

Варненско Дружество „Черно-Море“

№ 43

Обявление

Варненското Дружество „Черно Море“ на основание протокола си подъ No. 24 отъ 18-й т. г., има честь, да извѣсти на почитаемата публика, че опредѣли деньтъ за (играние) тегление на втората си лотария, която ще бжде на 18 Августъ т. г.

Теглението ще се извърши въ Общинската зала „Съединение“ подъ надзора на Полицейскитѣ и Общински власти.

Вслѣдствие на това явява, че тъй като има въ кассата на Дружеството още едно малко число нераспродадени лотарийни билети, то моли ако има желающи

ДА КУПЯТЪ,

нека се отнесатъ за споразумѣние до дружеството.

Гр. Варна, 28 Май 1891 год.

1—(3)—3 **Отъ настоятелството.**

Обявление

№ 210.

Дирекцията на Варненската Държавна Дѣвическа Гимназия извѣстява почитаемата публика, че, на 29-ий Юний т. г. отъ 9 часътъ сутреньта въ помѣщението на сжщата гимназия (кжщата Х. Янако) ще се прочете годишний отчетъ и ще се раздадатъ училищнитѣ свидѣтелства на ученичкитѣ.

Слѣдъ пладнѣ сжщий день отъ $3^1/_2$ часътъ ще стане теглението благотворителната лотария, съставена отъ ученически ржкодѣлия за въ полза на Дружеството за подпомагание бѣдни ученички при сжщата гимназия.

г. Варна 22-ий Юний 1891 год.

Отъ Дирекцията на гимназията.

Варненска Окржжна Постоянна Коммисия.

Обявление.

№ 2346.

Коммиссията извѣстява интересующитѣ се, че на 1 Юлий т. г., въ 3 часа слѣдъ пладнѣ, въ помѣщението ѝ ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция за отдаване на предприемачь направата на врьхната дървена конструкция на единъ мостъ на рѣка „Камчия“ при С. Кюпрюкьой, Новоселска околия, Варненско.

Приблизителната стойность на прѣдприятието възлиза на 13920 лева и 02 стотинки.

Исканий залогъ е 696 лева

Переторжка не се допуска.

Поемнитѣ условия, смѣтката, планътъ, вѣдомостьта за цѣнитѣ, могжтъ да се видятъ прѣзъ работнитѣ часове на всѣки присжтственъ день въ смѣтно-стопанското отдѣление при Коммиссията.

Гр. Варна 14 Юний 1891 г.

Прѣдсѣдатель: *Урумовъ.*
Чл. Секретаръ: *Странджевъ.*

ХОТЕЛЪ ИМПЕРИЯЛЪ

(бившийй Хотелъ „Ллойдъ“).

Подписанний извѣстявамъ на почитаемата публика, че наехъ друго здание въ главната „Преславска“ улица (бившето помѣщение на Русското Консулато) и открихъ превъсходенъ хотелъ съ

ГОСТИННИЦА и ГРАДИНА.

Г. г. посѣтителитѣ въ лѣтния сезонъ за морско кжпание ще намѣрятъ най-възможнитѣ удобства, пълна чистота и бърза прислуга.

Цѣни най-умѣренни.

Варна 1-ий Юний 1891.

Съдържатель: *Аристиди Мацини.*
2—(25)—2.

НАФТАЛИНЪ

Прахъ за молци. Бързайте да си посипате дрѣхитѣ и кожуцитѣ!
Продава се у И. КАРЛОВСКИЙ

Печатница на Хр. Н. Войниковъ. — Варна.